

הסלווידיה הצרפתית הקדישה את מישי' דרה האחרון בסידרת תיקיית הקולנוע (לאותם שאינם יודעים, זהו האורגינגל או' חו מחקה השעה השלישית) לחייו האינטימיים של נפוליאון בונאפרטה. במסגרת זו, הציגו את הסרט ונוס המלכותית. ש' הוא מין דייסה פושרת שבמרכזה ניצבת אחותו של הקיסר, ששימשה בזמנו דוג' מנית 1978 הנפלא של קאנובה, הנושא את שמו של הסרט.

כל זה, כדי שאפשר יהיה להתווכח על נושא כאוב: האם התעלס בונאפרטה עם אחיותיו או לא? הדיעות היו מגוונות, אבל בסופו של דבר, ציטט אחד המשתתפים סופר שאמר פעם: "אפילו אם נאפוליאון עשה דברים כאלה, מוטב שלא לדבר על כך". מן הראוי היה למנות איש זה לדובר ממשלת ישראל.

תיאטרון

עגל הזהב שהותך

"עגל הזהב" - תיאטרון קל, מאת רמי רוזן. "אורחים, באנו אליכם גם לאחר הב' חירות!" מרעים הרמקול את הודעה ה' מרעישיה. מתחת לסלע כבד מציעים האז' רחים הקטנים, ובהם זמרת הרועה להגיע

רמי נתן כאזהבים נשבר לו מהעם הזה

למיצעד הפיומונים, כי הדוד שלה. נפל במלחמת-השחרור, צעיר שיספיק ל' הזדקן עד שיגיע תורו לשיכון לוגות צעירים, ואחת, שזופת-עור, "פרחה" לפי עדות עצמה, ואם תרצו סנתרית צעירה שכולם דורכים עליה. כולם נאנקים: "לומץ עליו סלע", והרמקול, שהבטיח לאנדרתים הקטנים שיש מישהו למעלה שאיכפת לו, מסיים את התיקיות הגבוהות: "אם היינו מרגישים שמישהו לוחץ עליכם - הלא היינו מרגישים!"

במערך זה יש ניצוץ לתיקוה כי היתה כוונה להצמיה בתיאטרון גל סאטירה פוליטית. אבל עד מהרה מתברר, כי ה' סאטירה הזו שנכתבה בידי רמי רוזן, וה' מבוצעת בידי שחקנים צעירים, חובבנים למדי (שהודרכו על ידי ז'קלין קרונברג), היא סטירה שאינה כואבת.

אמנם, קמה חמתה של הצנזורה על הקדוש-ברוך-הוא היורד מן השמיים וה' מודיע למלאך רפאל ולרב פאפוריש שהוא "תקוע עם העם הזה כבר אלפיים שנה, ושנשבר לו", ואמנם כמה אנשים המרגו על חיקוי קולו של פינחס ספיר, המבטיח להוציא סוכר מיס-המלח, אבל בכל זה לא די כדי להרגיו ממש, ובוודאי שאי אפשר לקרוא לכך תיאטרון סאטירי.

הקטעים קטועים ושיטחיים. מזכירים תור לעזרה סוציאלית עם טיפוסים סטגוניים, שלכל אחד מהם יש טענות הנישמעות מצחיקות למדי בשפה מדוברת, ועם בדי' חות קצרות-טווח המזכירות את "לא הכל עובר", אבל לא עוברות אותו ברמתן.

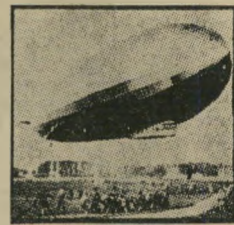
תקליטים

בטהובן בא לדיסקוטק

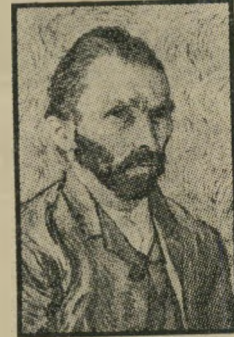
אקספציון - פונדוה, 12171. להקה הולנדית זו מוכרת כבר מזה כמה שנים, בדרך המיוחדת בה הצליחה

עברית מדוברת לא נורמלית

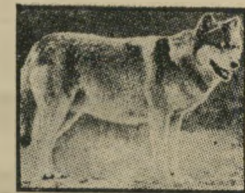
נואת דן בן-אנון ונתיבה בן-יהודה

ירד מהפרק

משוגע עד כר הראש מורסקה, מנ'נון, קוקו

כרב מי שאומר קד שדום ברהוב!

אני שומעת אותך המשיחמש, עבור!

מספר לך ש' מכונית פרטית משוחררת מתשלום מיסים והנמצאת - רשמית לפחות - בבעלותו של תייר או תושב זר. מספרי מכו' ניות אלה מסומנים במסגרת לבנה. "לתיירים ותושבים זרים: מוסטאנג 1970 מיספר לבן 4,560 ל"י. יד ראשונה אחרי אוב' רול, כולל רדיו." * "התלבש על אזהר תיירת מצרפת. עשה לה מיספר ועכשיו נוסע בפז' מיספר לבן."

גרבעת ש' 1 גירוי-עור באיזור האשכים. מו' נח מתחום הרפואה העממית המורכב מהמני-לים: גירוד-ביצים. "ביום הראשון של הצעדה הטפתי גרבעת - להשתגע!" 2) אי עשייה, אפס מעשה, בטלה. "מספיק עם הגרבעת הזאת חבר'ה. תזינו את התחת!"

חנוק נתון במצוקה כספית. סינונימים: אין לו גרוש על הנשמה, תפרן. "השבוני אני לא יוצא מהבית. עד סוף החו' דש אני חנוק." * "הייתי נותן לך מאה ל'י-רות כמו כלום, אבל אני פשוט חנוק." * "אל תקנא בממשלה. גם היא חנוקה."

שטרונגול ש' 1) אבר המין הזכרי. 2) כינוי גנאי הבא להדגיש את תכונותיו השליליות של אדם. "כל זמן שהוא שתק, הוא עשה רושם טוב. רק פתח את הפה, התברר שהוא שטרונגול מוד-ריגה ראשונה." 3) עונש, נקמה, שילומים. "חזר הביתה מהמסיבה בשלוש בבוקר ואל תשאל אי-זה שטרונגול שהוא חטף מהכלפתה שלו." 4) צנור. 5) צנור ממולא חומר-נפץ לפריצת גדרות-תיל. בונגלו או בונגלור.

פתחלנד חבל בלבנון בקירבת גבולה הצפון-ני של ישראל, אשר בו התרכזו - וכפי הנראה ממשיכים להתרכז - אנשי הפת"ח בידיעתה וברשותה של ממשלת לבנון. "צה"ל שולט בכל הפתחלנד." (כתורת ב' "דיעות אחרונות" 28.2.72).

הלבישה עליו שייבה ביטוי שמש-מעוות: נישאה לו, התחתנה, גרמה לכך שישא אותה לאשה. "לא עזבה לו עד שהלבישה עליו שייבה." * "היתה באבל עד שתפשה את אונאסיס והל' בישה עליו שייבה." * "את יודעת מה? אל תתפשטי ואל תלבישי לי שייבה."

התנך סמכות עליונה שאין להטיל בה ספק, ספר או אדם שעל פיו ישק דבר. "הקאפיטאל זה התנך של וילנר." * "לפידות אינה התנך של הפקת נפט וחו' אינו האפיפיור של מדינת-ישראל." (מרדכי פרידמן בוועדת ויתקון, "הארץ" 16.2.72).

מדור שבועי זה מפרסם תוספות למילון העברית המדוברת. קוראים שיש ברשותם מילים, ביטויים והג' דרות נוספות, מתבקשים לשלוח אותם לפי כתובת המערכת.

להוריד את גדולי המלחינים של המוסיקה הקלאסית אל הדיסקוטקים. וכל זאת מתוך יחס של כבוד למוסיקה. באהבה ובהזדהות מוחלטת עם עידן הקצב.

העניין החל בכך שששת הבחורים מ' ארץ השפלה נטלו את פתיחת הסימפונייה החמישית של בטהובן, והלבישו עליה איל-תורים והלם תופים של שנות ה-70. הדבר

ההקת "אקספציון" באים לארץ הזאת

סיקורת

מנצח התזמורת הקלות המסורסם (ש' הקים בזמנו גם את תזמורת הבידור שלנו), ולמרות גילו הצעיר נחשב לססנתרין בעל כישרון ניכר, והופיע כבר כסולן עם תז' מורת סימפוניות שונות. אלא שחוקי מהי מוסיקה הקלאסית. קרוב ואן-דר-לינדן הי צעיר גם לקצבי הג'אז, אותם הוא מדגים בכמה אילתורים מבריקים (למשל בקטע קלאסי של בובי טימונס וג'ון הנדריקס. הקרוי "דת דרה") ובצללים כמעט מחתר-תיים, ויחד עם חבריו הוא יוצר יחידה מרשימה, הומוגנית ועשויה ללא חת.

בקיצור, בין אם הם מגנים דברים מפרי עטם ("ליטל איקס פלוס" ראוי לכל השבחים), מוסיקה קלאסית מעודכנת או קטעי ג'אז ופופ מוכרים, הם מומלצים בכל פה. ואם הופעתם בארץ תהיה ברמת הקי-ליט זה, והם יספיקו לנגן ולפרוט כאן בכל הכלים שהם משמיעים מעל גבי התקליט (הששה מגנים בסך הכל ביותר מתריסר כלים שונים), כדאי מאוד יהיה להאזין להם.

ספרים

נוכחות ירייה ליהודים

"ההבטחה", מאת ליאונרד סליי-טר, הוצאת "פוקס בוקס" 1971, 357 עמודים - 8.25 ל"י.

בימים טרופים אלה, כאשר עיתונות העולם מבשרת כי ישראל עומדת להיות המעצמה הגרעינית הששית על כדור-הארץ (ואילו ישראל מגיבה כרגיל ב"אין תגור-בה"), ואם הופעתם בארץ תהיה ברמת הקי-ליט זה, והם יספיקו לנגן ולפרוט כאן בכל הכלים שהם משמיעים מעל גבי התקליט (הששה מגנים בסך הכל ביותר מתריסר כלים שונים), כדאי מאוד יהיה להאזין להם.

עתיקה. ואת, למרות שרוב הגיבורים במיבצ-עים אלה חיים עד עצם היום הזה, ונמ' צאים מאוד בתודעתנו. למשל טדי קולק ואהוד אבראל. ואילו אחרים, שאמנם אינם עוד בין החיים.

גרדנר

החמת-העולם-השנייה ועד להכרזת עצמאו-תה של מדינת-ישראל.

סלייטר, שערך המוני פגישות, דיבר עם אנשים רבים מספור, וחקר את הנושא במשך תקופה ממושכת למדי, הוציא מ' תחת ידיו ספר מרתק, הנקרא כמעט כמו סיפור דמיוני, מלא פרטים פיקנטיים. למי של על הדרך בה הגניבו אל שווימר (היום מנהל התעשייה האווירית) וליאו גרדנר את המטוסים הראשונים של חיל-האוויר מארצות-הברית, או כיצד הצליח חיים סלאבין לשכנע את קארל אקדאהל, הנשק השוודי הוותיק, להמשיך ולתכנן מכונת-יריה עבור היהודים, למרות הצעותיהם המפתות של הערבים, אשר רצו למשוך אותו אליהם. שלא לדבר על מבצעים גרנדיוזיים עוד יותר, כמו אותה נישאת מטוסים טאטו אשר כמעט והפכה לאוניית הדגל של חיל-הים הישראלי.

אלא שכל פרק בהיסטוריה, הנכתב קרוב מדי להתרחשות עצמה, סובלת גם ההבטחה של סלייטר ממידה מסוימת של קוצר-ראייה. הוא מתחיל בפגישה של בן-גוריון עם יהודים בעלי השפעה בארצות-הברית, ומסיים כאשר צה"ל נכנס לפי-עולה תקינה בקרבות. לכל אורך הדרך יש לו נטייה ברורה להראות כי כל מה שנעשה בשם ההגנה היו מיבצעי גבורה, ואילו מה שאצ"ל או לח"י עשו, בעזרת אנשים כמו בן הכט למשל, כיוזמות פרטיות המדיפות ריח בלתי-רציוני, אם לא גרוע מזה. גם מיבצעי הרכש באירופה זוכים לסקירה נמהרת ביותר.

כסיפור חלקי של מיבצע מעורר-התפע-לות, ההבטחה מתחנת בהחלט. אבל כדאי לזכור שזה באמת תלמי, ולא להסיק מס' קנות מרחיקות-לכת.